

KÖRFORGÁS

Revolution.

Fut nyugatnak a homály kereke,
kelet sugárzászlaja felnyomúl,
rémek s csontvázak lidérc-serege
a reggel aranyözönébe fúl.

De tengerek s kontinensek fölött
a Föld áttolta előlünk a két
Indiára nagy éj-kúpját, örök
árnya hold-metsző bohóc-süvegét.

Nézd, zeniten a nap; cseng-bong a dél,
harangjátékkal ünnepli a fényt.
Most elhallgat, s a földalatti éj
átment nadiron, s kezd kúszni felénk.

A. E. Housman.

A HÓVIHAR

The Snow-Storm.

Az ég minden trombitái jelezték,
s most itt a hó: örvényként lebeg a
rétek fölött: megöszült levegő
fed dombot, erdőt, folyót és eget,
s a kert alján elrejtí a majort.
Szán és utas elakad, a futár
rostokol, nincs barát, a háziak
a fénylő tűznél ülnek: börtönük
lett a vihar, a tomboló magány.

Nézd, nézd, hogy szerkeszt az északi szél!
Láthatatlan bányájából, amely
fehér téglákat ont, a vad művész
dőlttornyú bástyákat rak szél iránt
minden fa, sövény és ajtó köré;
siettetve fantasztikus művét
az Ezerkezű semmibe se vesz
számot s arányt. Ketreget, kutyaóltra
tréfás pároszi koszorút akaszt;
hattyú-formát kap a rejtett tövis;
faltól-falig betemeti az ösvényt,
— nyöghet a gazda! — és a kapunál
toronykúppal tetőzi remekét.
Mikor ideje letelt s már övé
az egész világ, hipp-hopp, eltűnik,
s ha kél a nap, az elképedt Művészet
utánozhatja, lassan és kövenként,
az örült szél egy-éji alkotását,
a hó bolondos építményeit.

Emerson.